

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/321/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2312221366
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2312221366.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a členiek senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a Mgr. Renáta Gavalcová, v právnej veci navrhovateľa: O. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, D., zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Duslo, a.s., so sídlom Administratívna budova, ev. č. 1236, Šaľa, IČO: 35 826 487, zastúpený: agner & partners, s.r.o., so sídlom Špitálska 10, Bratislava, IČO: 36 722 758, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom ul. 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, IČO: 30 807 484, o zaplatenie 69.707,23 eura, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 5C/50/2012-210 zo dňa 29. júla 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa potvrdzuje.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal zaplatenia 69.707,23 eura odporcom titulom 100 násobného mimoriadneho zvýšenia odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len SSU). O trovách konania súd prvého stupňa rozhodne samostatným uznesením. Súd vec právne posúdil podľa ust. § 190 ods. 1, § 193 ods. 1 písm. b), § 196 Zákonníka práce, § 100 ods. 1, 2, § 106 ods. 1, 2, § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 zák. č. 92/1991 Z.z. ako aj ustanoveniami § 2 ods. 1, § 4 ods. 1, § 7 ods. 1, 3, § 9 ods. 1, vyhl. č. 32/1965 Zb. Skutkovo rozsudok odôvodnil tým, že sa stotožňuje s právnym názorom navrhovateľa v spornej otázke pasívnej legitímácie. S vlastníckym právom k privatizovanému majetku prešli na jeho nadobúdateľa práva a záväzky súvisiace s privatizovaným majetkom (podľa §15 ods. 1 zák. č. 92/1991 Zb.). Odporca sa stal univerzálnym právnym nástupcom podniku ISTROCHEM, š.p.. Rovnaký záver je potrebné vyvodiť aj zo zápisu obsiahnutého v obchodnom registri OS Bratislava I, oddiel: PŠ, vložka č.: 94/B, ktorý od 10.10.1995 v časti ďalšie právne skutočnosti uvádza: „Rozhodnutím Ministra hospodárstva SR č. 163 zo dňa 20.09.1995 bol zrušený bez likvidácie štátny podnik ISTROCHEM Bratislava. Všetok majetok zrušeného štátneho podniku so všetkými právami a záväzkami i neznámymi, okrem práv podľa § 16 z.č. 91/1991 Z.z. prechádza na Fond národného majetku SR, ktorý ho dňa 01.11.1995 vloží do akciovej spoločnosti ISTROCHEM, a.s. Bratislava....“ Uvedený právny názor konštatoval vo svojom rozsudku NS SR v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 88/97. Odporca je právnym nástupcom skoršieho zamestnávateľa navrhovateľa, nastúpil do všetkých práv a povinností, ktoré súviseli s privatizovaným majetkom a to či už boli tieto práva a povinnosti v čase prevodu majetku známe, alebo neznáme. Preto z uvedeného dôvodu je súd toho názoru, že odporca v danej veci je pasívne legitimovaný. Ustanovenie § 100 ods. 2 a 3 OZ ustanovuje, ktoré práva sa nepremlčujú. Premlčaniu podliehajú všetky majetkové práva, najmä práva na peňažné plnenie. Nárok uplatnený navrhovateľom možno charakterizovať ako nárok na náhradu škody. Pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia lehota a to subjektívna v § 106 ods. 1, a objektívna v ods. 2 cit. § 106 OZ. Subjektívna premlčacia lehota je dvojročná a začína plynúť od kedy sa poškodený

dozvie o škode do takej miery, aby mohol svoj nárok vyčísliť v žalobe a od kedy sa poškodený dozvie o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Okamih vedomosti poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí kryť s okamihom škodnej udalosti, či s protiprávnym úkonom a od kedy sa poškodený dozvie o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Súd v danej veci je toho názoru, že nárok navrhovateľa je nárokom na náhradu škody a jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o právo majetkovej povahy. Ak obsahom nároku je požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadne právnej účinky. Preto právo navrhovateľa na podanie žaloby podlieha premlčaniu a v danom prípade je rozhodujúcim okamžik, kedy sa po liečení choroby z povolania ustálil zdravotný stav poškodeného a to natoľko, že bolo známe, či a v akom rozsahu došlo k SSU. K argumentácii navrhovateľa o tom, že v danom prípade nejde o nárok na náhradu škody súd ešte udáva, že pri zvýšení SSU súd vychádza z lekárskeho posudku o bolestnom a SSU, z ktorého sa vychádza pri nároku v zmysle ust. § 444 OZ a danom prípade v čase rozhodnom pre vznik tohto nároku platnej a účinnej vyhl. č. 32/1965 Z.z., ktorá napokon sama v ust. § 7 ods. 3 hovorí o odškodnení. Súd poukazuje na rozhodnutie KS v Trnave č.k. 11Co 72/2012 - 320 zo dňa 25.04.2012, ale aj na rozhodnutie KS v Trnave sp. zna. 9Co/187/2012. O škode spočívajúcej v SSU sa poškodený dozvie v dobe, kedy možno objektívne vykonať ohodnotenie bolestného a SSU, lebo až vtedy má poškodený k dispozícii skutkové okolnosti, z ktorých možno škodu zistiť. Podľa ust. § 9 ods. 1 vyhl. č. 32/1965 Zb. sa posúdenie bolestného a SSU vykoná hneď ako je možné považovať zdravotný stav poškodeného za ustálený. Za deň, kedy sa poškodený dozvie o nároku na mimoriadne zvýšenie SSU, s prihliadnutím na to, že už predtým vedel kto za ňu zodpovedá, v zmysle § 106 OZ je potrebné považovať deň, kedy sú preukázané nepriaznivé trvalé následky pre životné úkony poškodeného a to pre jeho životné a spoločenské uplatnenie, t.j. kedy došlo k ustáleniu zdravotného stavu navrhovateľa a kedy je možné objektívne urobiť bodové ohodnotenie SSU. Poškodenému totiž môže vzniknúť i ďalší nárok na náhradu za SSU a to z dôvodu neskoršieho zhoršenia už ustáleného zdravotného stavu (pozri R 9/1986), rozhodnutia NS SR sp. zn. MCdo 37/2000 pod R 68/2003 a rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25 Cdo 1256/2006. Z vyššie uvedeného je teda za deň počiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty v zmysle § 106 OZ nevyhnutné považovať deň ustálenia zdravotného stavu poškodeného, kedy už možno objektívne urobiť bodové ohodnotenie, ktorý závisí od vyjadrenia lekára. V danom prípade lekárskeho posudkom o bolestnom a o SSU z roku 1983 (tu súd poukazuje na to, že keďže navrhovateľ nepredložil posudok o odškodnení bolesti a SSU, ktorým došlo k obodovaniu SSU na 300 bodov, súd vychádzal z prepúšťacej správy Kliniky pracovného lekárstva a toxikológie (ďalej len KPLaT) v súvislosti s hospitalizáciou navrhovateľa od 14.11.2011 do 18.11.2011, kde je v závere uvedené, že v r. 1983 mu bolo priznaných 300 bodov a čomu nasvedčuje aj dátum hlásenia tejto choroby, t.j. 29.08.1983, tak ako je to uvedené v posudku z r. 2012) došlo k obodovaniu SSU na 300 bodov a za deň ustálenia zdravotného stavu navrhovateľa súd považuje 31.12.1983, keďže nie je zrejmy presný dátum vyhotovenia posudku o odškodnení bolesti a SSU z r. 1983. Subjektívna dvojročná premlčacia lehota na uplatnenie nároku tak začala plynúť dňom, kedy možno zdravotný stav hodnotiť ako trvalý a navrhovateľ preto mohol svoje právo na uplatnenie mimoriadneho zvýšenia SSU v zmysle ust. § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. vykonať prvý krát 31.12.1983 a v zmysle ust. § 106 ods. 1 OZ tým, že začala plynúť 31.12.1983 subjektívna premlčacia lehota, uplynula dňom 31.12.1985. Navrhovateľ si uplatnil svoj nárok na súde podaním došlým 06.09.2012, teda po uplynutí premlčacej lehoty a došlo tak uplatneniu práva na mimoriadne zvýšenie náhrady za SSU oneskorene, po uplynutí premlčacej lehoty. Z tohto dôvodu súd navrhovateľovi nemohol priznať za splnenia podmienok § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. sumu titulom mimoriadneho zvýšenia za SSU na základe posudku KPLaT z roku 1983. Na základe vyššie uvedeného preto súd posudzoval nárok navrhovateľa na zvýšenie SSU na základe posudku z r. 2012. Súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že navrhovateľ bol v čase vzniku jeho choroby z povolania v pracovno-právnom vzťahu u právneho predchodcu odporcu na základe uzatvorenej pracovnej zmluvy a to na prevádzke na výrobu viskózového hodvábu. Navrhovateľ počas výkonu pracovnej činnosti pre odporcu bol vystavený pôsobeniu sírouhlika v prostredí prevádzky na výrobu chemických vlákien. V dôsledku takéhoto plnenia si pracovných povinností, bola u neho zistená a hlásená choroba z povolania ako chronická otrava sírouhlikom a posudkom o odškodnení bolesti a SSU KPLaT z roku 1983 mu bolo priznaných 300 bodov. Odškodnenie za SSU samo vo svojej podstate už v základnej výmere predstavuje náhradu za preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb a pre plnenie jeho spoločenských úloh. Priznanie takéhoto základného odškodnenia samotného teda predpokladá, že doterajšie možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti sú v dôsledku choroby z povolania objektívne obmedzené. Zvýšenie náhrady podľa § 6 ods. 2 vyhlášky predpokladá existenciu ďalších skutočností umožňujúcich záver, že obmedzenie poškodeného nie je možné vyjadriť len základným odškodnením. Postup podľa § 7 ods.3

vyhlášky potom prichádza do úvahy iba v skutočne výnimočných prípadoch hodných osobitného zreteľa, kedy ani zvýšenie základného odškodnenia SSU podľa § 6 ods. 2 vyhlášky dostatočne nevyjadruje následky, ktoré sú do budúcnosti v dôsledku poškodenia trvale obmedzené alebo stratené. Z lekárskeho posudku o bolestnom a SSU zo dňa 03.01.2012, ktorým bolo navrhovateľovi priznaných ďalších 400 bodov má súd mal preukázané, že u navrhovateľa došlo k zhoršeniu jeho zdravotného stavu pre progresiu v psychickej zložke. Tak, ako je už vyššie uvedené, zvýšenie náhrady za SSU prichádza do úvahy iba v skutočne výnimočných prípadoch hodných osobitného zreteľa. Je teda nepochybné, že navrhovateľ trpí chorobou z povolania, ktorá má progredujúci charakter, najmä v psychickej oblasti. Pri hodnotení a posudzovaní nároku navrhovateľa však súd musí brať do úvahy všetky aspekty, ktoré predmetná choroba vyvolala u navrhovateľa pri uspokojovaní jeho životných a spoločenských potrieb a pri plnení jeho spoločenských úloh, ale je potrebné zohľadniť, aj aký podiel na uvedených dôsledkoch má sám poškodený (§ 441 OZ). Vykonaným dokazovaním súd nemal preukázané také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb., a teda, že na strane navrhovateľa by boli dôvody hodné osobitného zreteľa. Z vykonaného dokazovania vyplynuli tie skutočnosti, že navrhovateľ sa dokáže o seba postarať, psychiatra navštevuje posledné 2 roky na KPLaT, s aktívnym športom skončil ešte pred chorobou z povolania, navštevuje sa s rodinou, nenavštevoval Klinikum pracovného lekárstva a toxikológie, ale ani v mieste bydliska iných odborných lekárov napriek tomu, že pociťoval problémy. Navrhovateľ od r. 1991, kedy ukončil pracovný pomer u právneho predchodcu odporcu vykonával a vykonáva podnikateľskú činnosť či už ako samostatne zárobkovo činná osoba, resp. bol zamestnancom, ale i konateľom a spoločníkom spoločnosti JOAL TRANS s.r.o., ktorým je aj v súčasnosti, hoci od r. 2010 mu bol priznaný starobný dôchodok. Navrhovateľ nepochybne má symptómy, aké sú typické pre chronickú intoxikáciu sýrouhlikom, ale tiež je potrebné zobrať do úvahy tú skutočnosť, že navrhovateľ má v súčasnosti 64 rokov. Doc. MUDr. X. D. vo svojom odbornom vyjadrení uviedol, že navrhovateľ erektilnú dysfunkciu neudával, možno túto poruchu u menovaného predpokladať, na druhej strane treba brať do úvahy aj vek menovaného. Súd zobral do úvahy aj tú skutočnosť, že navrhovateľ nenavštevoval KPLaT po tom, ako mu bola zistená choroba z povolania v 1983. Z úradnej činnosti súdu je známe, že pri tejto chorobe z povolania možno predpokladať, že častejšie kontroly na KPLaT mohli čiastočne ovplyvniť priebeh niektorých symptómov ochorenia, keď rozsah tohto ovplyvnenia nemožno presne určiť. K tomu, aby súd mohol priznať nárok navrhovateľovi titulom zvýšenia SSU na základe posudku KPLaT z r. 2012 je potrebné, aby boli preukázané pôvodne nepredpokladané následky choroby z povolania, to je také, ktoré tu neboli v čase, keď navrhovateľovi bolo priznané odškodnenie SSU v r. 1983. Tieto by však mali byť v takom rozsahu, aby išlo o dôvody hodné osobitného zreteľa, pričom odškodnenie musí byť primerané povahe následkov a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že i keď navrhovateľ trpí chorobou z povolania a má typické symptómy, ktoré spôsobuje otrava sýrouhlikom, súd u navrhovateľa nevidel dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by mu priznal nárok, ktorý si uplatnil (uplatňoval si až 100 násobok zo základu 400 bodov pri sume 30 Sk za jeden bod, samozrejme ak vychádzame z posudku KPLaT z r. 2012) titulom zvýšenia SSU. Súd vychádzal pri tom z toho, že následky choroby z povolania pre životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb a pre plnenie jeho spoločenských úloh neboli takými, ako sa navrhovateľ snažil prezentovať. Svedčí o tom, aj tá skutočnosť, že od ukončenia pracovného pomeru u právneho predchodcu odporcu vykonáva podnikateľskú činnosť, čím plne využil svoj pracovný potenciál. Pokiaľ ide o stratu možnosti sa sebavzdelávať vplyvom choroby z povolania, sám navrhovateľ uviedol, že nemal záujem si zvyšovať svoje vzdelanie, nakoľko nemal čas z dôvodu starostlivosti o deti a navyše sa súd stotožňuje aj s argumentáciou odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu, že navrhovateľ ako zodpovedný zástupca pre vnútroštátnu cestnú nákladnú dopravu spoločnosti JOAL TRANS s. r. o. musel v zmysle § 3 zák. č. 168/1996 zložiť pred odbornou komisiou skúšku na preukázanie odbornej spôsobilosti, ktorá pozostáva z preukázania vedomostí o predpisoch v cestnej doprave, bezpečnostných predpisoch. Tvrdenia navrhovateľa vyvracajú výpovede svedkov, ale aj vykonané dokazovanie (najmä o jeho izolovanosti, nemožnosti sebavzdelávania v súvislosti s chorobou z povolania, ukončenie športových aktivít v súvislosti s chorobou z povolania atď.) a napokon nemožno opomenúť, že za zhoršenie jeho zdravotného stavu, ktorý súvisí s chorobou z povolania môže tiež jeho vek, ale i to, že sa pravidelne nedostavoval na kontroly na KPLaT, resp. nenavštevoval iných odborných lekárov, hoci mal zdravotné problémy napr. psychického charakteru. Navrhovateľ navyše trpí aj inými neprofesionálnymi chorobami, ktoré tiež túto chorobu z povolania mohli ovplyvniť. Súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že pokiaľ bola choroba z povolania hlásená v r. 1983 a posudok bol vypracovaný v r. 1983, v prípade dôvodnosti nároku navrhovateľa by súd mohol vychádzať iba v sume 15,- Sk za jeden bod a nie 30 Sk za jeden bod s ohľadom na § 7 ods. 1 platnej a účinnej vyhlášky č. 32/1965 Z.z. v danej dobe. Na základe

vyššie uvedeného je potom súd toho názoru, že nárok navrhovateľa nie je dôvodný. O trovách konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti vo veci samej podľa ust. § 151 ods. 3 O.s.p.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu súd podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. z dôvodu, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, s poukazom na § 205 ods. písm. b) O.s.p. z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a to konkrétne, že rozsudok je vnútorne rozporný, nepresvedčivý čím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Súd v napadnutom rozsudku poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 11Co/72/2012 - 320 z 23.04.2012, z ktorého vyvodzuje, že žalobcom uplatnená časť nároku je premlčaná a na tomto základe súd posudzoval nárok žalobcu na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia len na základe posudku z roku 2012. Ide o minoritným názor, ktorý zasahuje do aplikačnej praxe a marí legitímne očakávanie subjektov práva, že aplikáciou právnych noriem (v danej veci § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb.) nastanú nimi predpokladané účinky. V uvedenom rozhodnutí odvolací súd však opomína a absolútne sa nevysporiada so základným predpokladom pre priznanie mimoriadneho zvýšenia náhrady za SSU. Týmto predpokladom je v zmysle § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb zistenie prípadu hodného osobitného zreteľa. V uvedenom rozsudku súd nerozlišuje medzi nárokom na mimoriadne zvýšenie SSU a tzv. základným nárokom na odškodnenie. Predmetom konania v danej veci je spravodlivé finančné zadosťučinenie, mimoriadne zvýšenie odškodnenia za SSU vzhľadom na výnimočný charakter prípadu a nie nárok na náhradu škody. Všetky uvedené plnenia sú separátne, oddelené, a sú takto aj súdne uplatniteľné. Tvrdenie, že navrhovateľom uplatnený nárok tvorí nedeliteľné plnenie je nezmyselné, nemá oporu v platnom práve. Uvedenú argumentáciu o oddelenosti plnení potvrdzuje rozhodnutie NS SR č. k. 7Sžo 56/2008, v zmysle ktorého mimoriadne zvýšenie odškodnenia, vyplatené na základe rozhodnutí súdov, je iným nárokom, ktorý so základným nárokom na odškodnenie nemožno zamieňať, pretože rozhodovanie súdu na základe § 7 ods. 3 vyhlášky je rozhodovaním súdu o inom nároku, vyplývajúcom z choroby z povolania. Počiatok plynutia premlčacej doby je nutné deliť vo vzťahu k základnému právu na odškodnenie za sťaženie SSU na základe poznatkov z posudku KPLaT a vo vzťahu k právu na dvojnásobné zvýšenie odškodnenia v zmysle § 6 ods. 2 vyhlášky, opäť na základe poznatkov z posudku KPLaT. Spravodlivé finančné zadosťučinenie je založené výhradne na konštitutívnom rozhodnutí súdu na základe poznatkov z vykonaného dokazovania preukazujúceho výnimočnosť a osobitný zreteľ prípadu v zmysle § 7 ods. 3 citovanej vyhlášky. Premlčanie práva na spravodlivé finančné zadosťučinenie je vylúčené aj preto, že počiatok plynutia zmyselnej premlčacej doby nie jej jednoducho na čo viazať, pretože o vzniku rozhodnej právnej skutočnosti, výnimočnosti a osobitnom zreteli prípadu rozhodne až súd v občianskom súdnom konaní. Odvolateľ poukázal na článok 46 ods. 1 a 12 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorých základné právo je nepremlčateľné. Súd pri svojej úvahe o premlčaní opomenul, že podstata premlčania práva spočíva v priebehu dvoch štádií jeho uplynutia, ktoré treba od seba dôsledne odlišovať. Pre ich plynutie je charakteristické to, že uplynula zákonom ustanovená doba, teda premlčacia doba a to bez toho, že by bol oprávnený subjekt svoje právo vykonal, hoci tak urobiť mal a mohol. Odvolateľ tvrdí, že oprávnený subjekt, navrhovateľ nemal a do právoplatného pozitívneho rozhodnutia súdu o jeho žalobe stále nemá právo na primerané zvýšenie odškodnenia za SSU nad sumu ustanovenú v ods. 1 a ods. 2 § 7 vyhlášky, ktoré by mohol vykonať v zákonom ustanovenej dobe proti odporcovi ako dlžníkovi. Navrhovateľ nemohol účinne pred podaním žaloby vyzývať odporcu na dobrovoľné splnenie povinnosti zodpovedajúceho právu na primerané zvýšenie odškodnenia za SSU nad sumu ustanovenú v ods. 1 a ods. 2 a § 7 vyhlášky, pretože toto právo nemal, preto nemohol spravodlivo z tohto titulu požadovať od neho plnenie na základe § 7 ods. 3 vyhlášky, nakoľko toto právo môže konštituovať len súd. Na základe rovnakej právnej podstaty nemôže dôjsť medzi navrhovateľom a odporcom ohľadom práva na primerané zvýšenie odškodnenia za SSU k uzatvoreniu mimosúdnej dohody alebo súdneho zmieru. Ustanovenie § 7 ods. 3 vyhlášky predstavuje prostriedok na odstránenie tvrdostí právneho predpisu a preto ani z tohto dôvodu nejde o nárok. V danom prípade nedošlo k uplynutiu času ustanoveného v zákone na vykonanie práva na primerané zvýšenie odškodnenia za SSU nad sumu ustanovenú v ods. 1 a ods. 2 a § 7 vyhlášky, v dôsledku čoho sa odporca nemôže úspešne brániť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Uplatnením námietky premlčania nemôže dôjsť k zániku nároku patriaceho k obsahu práva na primerané zvýšenie odškodnenia za SSU nad sumu ustanovenú v ods. 1 a 2 § 7 vyhlášky, pretože takýto právny nárok ešte nevznikol a vznikne až konštituovaním zodpovedajúceho právach a to rozhodnutím súdu. Odvolateľ poukázal na rozhodnutie NS SR z 30.09.1996 sp. zn. 3Cdo/23/1996 podľa, ktorého konštitutívne akty sú skutočnosťami s ktorými sa spája vznik zmena, alebo zánik subjektívnych práv a povinností, konštituujú teda novú právnu situáciu. Pôsobia zásadne od okamihu vydania aktu,

teda ex nunc. Na podporu svojich argumentov poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/261/2011 zo dňa 30.04.2012, ktorý v obdobnom prípade mimoriadne zvýšenie SSU priznal. Súd ďalej nevykonával dokazovanie v navrhovateľom navrhovanom smere, že následky, ktoré v dôsledku choroby z povolania nastali u navrhovateľa nie sú predpokladané právnou úpravou a z toho dôvodu ich treba hodnotiť ako mimoriadne, t. j. odlišujúce sa od normálu. Prípadohodný osobitného zreteľa je potrebné vykladať tak, v korelácii s poskytnutou náhradou za SSU t. j. v tom smere, či poskytnutá náhrada plní adekvátne satisfakčnú funkciu, alebo na kompenzáciu negatívnych dôsledkov choroby z povolania je potrebné pristúpiť k jej zvýšeniu. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že následky v živote navrhovateľa spôsobené chorobou z povolania sú dramatické. V ďalšej časti odvolania navrhovateľ presne špecifikuje, aký spôsob života viedol pred chorobou z povolania, ako prežíval svoje pocity, akým športom sa venoval, aké mal záľuby, ako trávil voľný čas, čo všetko dokázal urobiť, aké mal pracovné návyky, aký mal vzťah k manželke a ostatnými rodinným príslušníkom. Poukázal na to, že výlučne v príčinnej súvislosti s chorobou z povolania v súčasnosti je navrhovateľ skôr príťažou pre svoju rodinu, nevláda bežnú komunikáciu, nedokáže vykonať potrebné domáce práce a udržiavacie práce, je vylúčený zo sociálnej interakcie, je odkázaný na pomoc manželky, stratil možnosť prežívať základné ľudské pocity, trpí sexuálnou dysfunkciou, stratil priateľov, je sociálne izolovaný, trpí neustále ťažkou depresiou, je náladový, podráždený v prítomnosti iných ľudí, výbušný, neustále nervózny, po požití liekov príliš utlmený a letargický, stratil koncentráciu pozornosti a skoncoval so záľubami, nejazdí na motorke, športové aktivity obmedzil na minimum, rybárčenie v ňom vyvoláva nervozitu a nepokoj, nemôže sa starať o dom a záhradu lebo stratil energiu a výdrž, nesleduje televíziu, periodiká, knihy, čo ho dráždi, trpí bolesťami, nespavosťou, stratil možnosť ďalšieho sebavzdelávania, nenavštevuje spoločenské podujatia, je samotář, nezaujíma sa o deti a vnúčatá, má problémy v manželstve, pre nespavosť má s manželkou rozdelenú spálňu, trpí poruchami dýchania, má neprimerané psychické a emočné reakcie na bežné životné situácie. Je zrejmé, že poškodenie na zdraví má preukázateľne nepriaznivé následky na život poškodeného, pre uspokojovanie jeho potrieb a pre plnenie úloh vyplývajúcich z jeho spoločenského postavenia už po dobu 22 rokov. Uvedené skutočnosti boli preukázané odborným vyjadrením lekára KPLaT a svedeckými výpoveďami osôb, ktoré s navrhovateľom prichádzajú do kontaktu a zároveň ho poznajú dlhú dobu na to, aby sami vedeli posúdiť zmenu správania žalobcu ako aj iných následkov v živote navrhovateľa. V ďalšej časti odvolania odvolateľ poukazuje na konkrétne časti výpovede svedkov, manželky U. C., dcéry K. C., ktoré preukazujú vyššie uvedené tvrdenia. Ako vyplýva z lekárskeho posudku KPLaT zo dňa 08.01.2013 žalobca objektívne trpí na afektívnu instabilitu, výraznú depresivitu, jeho myslenie je v tempe spomalené, zabiehavé zníženou koncentráciou a zníženou kritičnosťou, s poruchou pamäťových funkcií, bezvýchodiskové, je precitlively na hluk, bolesť, spánok má prerušovaný. Ďalej má sklon k výbušnosti, ťažko sa kontroluje, je sociálne izolovaný, jeho pozornosť je rozptýlená, pamäť zhoršená. Osobnosť žalobcu je organicky zmenená vo všetkých zložkách. Na základe uvedeného a z výsledkov dokazovania nie je opodstatnené tvrdenie súdu, že navrhovateľ sa dokáže o seba postarať, nakoľko je odkázaný na pomoc manželky, ktorá zaňho musí všetko spraviť, alebo mu pri všetkom asistovať. Nezvratné poškodenia psychiky i nervového systému majú nepochybne veľmi široký vplyv na spoločenský, kultúrny, športový i rodinný život navrhovateľa, ako aj na možnosti jeho ďalšieho vzdelávania a pracovného uplatnenia. Choroba je nevyliciteľná, nie je možné navrátenie do normálneho stavu. Vyliečenie ani zastavenie progresie choroby nie je možné dosiahnuť ako pravidelnými hospitalizáciami, tak žiadnou medikamentóznou liečbou. Po 29 rokoch od priznania choroby z povolania (odškodnených po 30 Sk za bod, v žiadnom prípade nie je možné považovať za adekvátnu náhradu v súlade s účelom právnej normy). Poukázal na odpoveď znalca na 9. otázku, v ktorej konštatuje, že zdravotný stav navrhovateľa je výlučne v príčinnej súvislosti s chorobou z povolania a zdravotné problémy spôsobené všeobecnými ochoreniami sa v porovnaní s typickými symptómami chronickej intoxikácie sírouhlíkom podieľajú na zdravotnom stave navrhovateľa len minimálne. Navyše liečba prejavov choroby z povolania má nepriaznivé účinky na iné, všeobecné či sprievodné diagnózy, ako je v prípade navrhovateľa zníženie obličkových funkcií, čo znalec konštatuje v odpovedi na 7. otázku. Navrhovateľ je tak postihnutý a nútený viesť boj s nevyliciteľnou chorobou už bezmála 30 rokov, namiesto toho, aby sa v zdraví mohol tešiť na zaslúžený odpočinok na dôchodku. K tvrdeniu súdu o aktívnom využívaní pracovného potenciálu, s poukazom na navrhovateľovu podnikateľskú činnosť navrhovateľ uvádza, že navrhovateľ nebol po dobu posledných desiatich rokov aktívnym vo vzťahu k podnikateľskej činnosti v spoločnosti, čo potvrdzuje výpoveď dcéry navrhovateľa, ako aj výpoveď samotného navrhovateľa. Počas skoršieho obdobia podnikateľskej činnosti bol navrhovateľ nútený vykonávať len obmedzený okruh činností vzhľadom na zdravotné problémy, ktoré mu choroba z povolania vyvolala. Tvrdenie o obmedzenom pracovnom potenciáli navrhovateľa tak nie je možné vyvrátiť, nakoľko samotná skutočnosť profesnej izolácie bola iniciátorom podieľania sa na podnikateľskej

činnosti obchodnej spoločnosti JOAL Trans, s.r.o. Skutočnosť, že v dôsledku choroby z povolania mal a má navrhovateľ znížený pracovný potenciál nie je možné vyvrátiť poukazom na finančný výsledok obchodnej činnosti obchodnej spoločnosti, v ktorej nebol navrhovateľ jediným spoločníkom ani konateľom a ktorej predmet činnosti bol realizovaný prostredníctvom zamestnancov spoločnosti. Taktiež k námietke odporcu ohľadom vzdelávania navrhovateľa v súvislosti s absolvovaním skúšky na preukázanie odbornej spôsobilosti v doprave na pojednávaní čestne prehlásil, že skúška bola iba formalitou a faktickým kritériom pre jej absolvovanie bolo zaplatenie poplatku a priateľské vzťahy v odvetví. Navrhovateľ sa napriek prebiehajúcej liečbe cíti stále horšie a to napriek tomu, že dodržiava stanovený liečebný režim a navštevuje odborných lekárov. Medzičasom došlo k zhoršeniu jeho stavu v psychickej zložke. Choroba je nevyliciteľná, negatívne zasahuje pohybové funkcie navrhovateľa, ktoré sú zhoršené výlučne vplyvom choroby z povolania, čo sa prejavuje bolesťami, kŕčmi končatín, čo potvrdil lekár v posudku v odpovedi na 6. otázku. Odvolateľ uzavrel, že stav navrhovateľa sa postupne vyvíja až do obrazu organického poškodenia centrálného nervového systému, kde okrem postupného rozvratu psychiky, dochádza aj k poruche riadiacej funkcie centrálného nervového systému na motorické a autonómne nervové systémy, rozvoj organických zmien centrálného nervového systému, ktoré možno prirovnať k predčasnému starnutiu s rozvojom demencie, predčasný rozvoj orgánových zmien, ktoré sú akcelerované predčasným rozvojom arterosklerózy, vedú k včasnému rozvoju srdcovo cievnych chorôb. Z uvedených záverov vyplýva, že zdravotný stav navrhovateľa sa mení a nie je ustálený a až do smrti navrhovateľa budú chorobou z povolania vyvolávané ďalšie poškodenia prehlbujúce jeho spoločenskú izoláciu. Navrhovateľ bol chorobou z povolania premenený z aktívneho človeka na len prežívajúcu bytosť, bez schopnosti tešiť sa zo života a vykonávať bežné činnosti. Došlo u neho k zmene osobnosti na toxickom základe, teda viac nie je tou osobou, ktorou býval. Takéto dôsledky nemožno za žiadnych okolností hodnotiť ako bežné, či nevymykajúce sa z normálu. Bez mimoriadneho zvýšenia odškodnenia za SSU u navrhovateľa v požadovanom rozsahu nebudú základné práva navrhovateľa zachované. S poukazom na uvedené argumenty navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a aby zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 69.707,23 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Navrhovateľa si zároveň uplatnil náhradu trov konania.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadril odporca prostredníctvom právneho zástupcu podaním doručeným súdu 02.04.2014. Vo vyjadrení uviedol, že je presvedčený o tom, že nárok navrhovateľa je premlčaný. Prvým posudkom KPLaT, ktorým bolo SSU navrhovateľa ohodnotené na 300 bodov bol vydaný v roku 1983. Druhý posudok KPLaT, ktorým bolo SSU navrhovateľa zvýšené o ďalších 400 bodov bol vydaný v roku 2011. Navrhovateľa si svoj nárok uplatnil návrhom zo dňa 04.09.2012. V súlade s § 261 ods. 1 a 2 Zákonníka práce nároky na mimoriadne zvýšenie SSU podliehajú premlčaniu. Je zrejme, že rozhodovanie súdu o priznaní mimoriadneho zvýšenia SSU je podmienené vydaním posudku KPLaT, ktorým sa poškodenému priznáva základný nárok. Žalobca sa v tomto konaní domáha titulom mimoriadneho zvýšenia odškodnenia SSU konkrétnej sumy, pričom výšku tejto sumy odvodzuje od základného počtu bodov, ktoré mu boli priznané dvoma posudkami KPLaT. Navrhovateľa si svojím návrhom uplatnil mimoriadne zvýšenie náhrady škody určitého druhu, ktorá mu vznikla v určitom rozsahu, pričom k tomu, aby si mohol toto mimoriadne zvýšenie uplatniť na súde je potrebného vyjadriť ho v peniazoch. Výška mimoriadneho zvýšenia sa pritom odvíja od počtu bodov priznaného navrhovateľovi v posudku. Odporca má za to, že akonáhle mal navrhovateľ k dispozícii posudok, v ktorom bolo jeho SSU ohodnotené príslušným počtom bodov, teda akonáhle sa dozvedel, že mu vznikla ujma určitého druhu a rozsahu, mohol si na súde uplatniť nárok na odškodnenie za SSSU, u ktorého výška sa odvíja od počtu bodov uvedeného v posudku. V tejto súvislosti dal odporca do pozornosti rozsudok NS ČR zo dňa 13.06.2001 spisová značka 25 Cdo 1169/2000. Na podporu svojich tvrdení, že nárok na mimoriadne zvýšenie SSU podlieha premlčaniu odporca poukazuje na ďalšie rozhodnutia, rozsudok NS SR sp. zn. 4 Cdo 152/2010, rozsudok KS TT 11 Co/72/2012, KS TT 9Co/240/2013, KS TT 9Co/290/2013. S ohľadom na uvedené je teda zrejme, že nárok uplatnený navrhovateľom v tomto konaní je už čiastočne premlčaný. Odporca má za to, že v súčasnosti nie je premlčaný len nárok, resp. právo navrhovateľa vzťahujúce sa k poslednému posudku KPLaT z roku 2011, t.j. odškodnenie viažuce sa na navrhovateľovi naposledy priznaných 400 bodov. Pri posudzovaní otázky výlučnej príčinnej súvislosti medzi zdravotnými ťažkosťami navrhovateľa a s tým spojenými obmedzeniami navrhovateľa v jeho kultúrnom spoločenskom, rodinnom, pracovnom a športovom živote a chorobou z povolania je potrebné prihliadnuť na nasledovné. Z vykonaného dokazovania (odpoveď na otázku č. 15 a 10 odborného stanoviska zo dňa 08.01.2013) vyplýva, že navrhovateľ trpí aj ochoreniami, ktoré súvis s chorobou z povolania nemajú, avšak jeho zdravotný stav ovplyvňujú a obmedzujú ho v jeho živote, a to chronická obličková choroba, primárna hypotyreóza, koxatróza, degeneratívne zmeny na chrbtici, syndróm

karpálneho tunela, pričom koxatróza, a degeneratívne zmeny na chrbtici sa podieľajú na ťažkostiach navrhovateľa s pohybom. Navyše navrhovateľa disponuje nepriaznivou rodinnou anamnézou, nakoľko jeho otec zomrel v 64. roku života na ochorenie srdca. Ďalej bolo v konaní preukázané, že pokiaľ ide o chorobu z povolania u navrhovateľa tá sa svojimi príznakmi a následkami nijak neodlišuje od štandardných príznakov a následkov choroby z povolania, navyše následky choroby z povolania vrátane jej progresie boli plne zohľadnené pri stanovení základného bodového ohodnotenia SSU navrhovateľa. V konaní bolo preukázané, že navrhovateľa sa nikdy nesťažoval na problémy s erektilnou dysfunkciou a ak by ňou aj trpel, treba vziať do úvahy vek navrhovateľa, že navrhovateľovi dané ochorenie nebolo nikdy diagnostikované, a teda nemôže byť vo výlučnej príčinnej súvislosti s chorobou z povolania. V konaní bolo rovnako preukázané že navrhovateľa KPLaT dlhé roky nenavštevoval, rovnako ako nenavštevoval psychológa a psychiatra, hoci podľa tvrdenia navrhovateľa trpí psychickými ťažkosťami, t.j. súd musí prihliadnúť aj na nezodpovedné správanie navrhovateľa k vlastnému zdraviu. V konaní bolo listinným dôkazom, rozsudkom Mestského súdu v Bratislave z roku 1977 preukázané, že navrhovateľ bol agresívny aj pred priznaním choroby z povolania, nakoľko bola niekoľko krát súdne trestaný pre trestný čin výtržníctva, ktorých sa dopustil pod vplyvom alkoholu, hoci bol zamestnávateľom poučený o tom, že vzhľadom na charakter ním vykonávanej práce nemôže používať alkohol. Pokiaľ ide o obmedzenie navrhovateľa v jeho rodinnom živote, nie je pravdou, že vplyvom choroby z povolania sociálne izolovaný, že stratil kontakt s rodinou, nakoľko podľa výpovede jeho manželky zo dňa 12.11.2012 chodí k nim na návštevy švagriná, deti, manželkini súrodenci, jeho sestry, švagor. Ďalej bolo preukázané, že navrhovateľ je schopný sa sám o seba postarať, pokiaľ ide o bežné veci, ako jedenie, hygiena, pohyb. Pokiaľ ide o v žalobe popísanú stratu možností sa sebavzdelávať vplyvom choroby z povolania, sám navrhovateľ na pojednávaní dňa 08.10.2012 uviedol, že nemal záujem si zvyšovať svoje vzdelanie, nakoľko nemal čas z dôvodu starostlivosti o deti. V konaní bolo preukázané, že pracovná schopnosť navrhovateľa nebola vplyvom choroby z povolania obmedzená, nakoľko navrhovateľ po skončení pracovného pomeru u odporcu začal podnikáť v doprave a do dnešnej doby podniká jednak ako fyzická osoba podnikateľ a jednak ako spoločník a konateľ v spoločnosti s ručením obmedzeným. Odporca poukázal na zisk spoločnosti navrhovateľa v rokoch 2006 až 2009. Navyše ako štatutárny orgán v spomínanej spoločnosti určite od nej navrhovateľ poberal odmenu za výkon funkcie konateľa. K otázke prípadu hodného osobitného zreteľa v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky v osobe navrhovateľa odporca uviedol, že z dokazovania vykonaného pred súdom nevyplýva, že by sa v prípade ochorenia navrhovateľa jednalo o prípad hodný osobitného zreteľa tak, ako to má namysli citované ustanovenie vyhlášky. Práve naopak, v konaní bolo preukázané, že pokiaľ ide o chorobu z povolania u navrhovateľa tá sa svojimi príznakmi a následkami nijak neodlišuje od štandardných príznakov a následkov choroby z povolania, navyše následky choroby z povolania vrátane jej progresie boli plne zohľadnené pri stanovení základného bodového ohodnotenia SSU u navrhovateľa. Z uvedených dôvodov odporca navrhol, aby odvolací súd vecne správny rozsudok súdu prvého. stupňa potvrdil a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.), preskúmal rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vecne správny.

Predmetom konania je mimoriadne zvýšenie odškodnenia za SSU navrhovateľa, ktorý sa domáhala stonásobku základného bodového hodnotenia, t. j. 69.707,23 eura (vychádzajúc zo 700 bodov x 30 Sk za bod = 21.000 Sk x 100 = 2.100.000 Sk). Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol návrh navrhovateľa zamietnutý. Navrhovateľ si uplatnil nárok na mimoriadne zvýšenie SSU na základe lekárskeho posudku z roku 1983, podľa ktorého výška dosiahnutých bodov SSU predstavovala 300 bodov a na základe lekárskeho posudku z roku 2012, podľa ktorého výška dosiahnutých bodov za SSU predstavovala 400 bodov. Sporným medzi účastníkmi ostalo, či sa nárok na mimoriadne zvýšenie SSU premlčuje a či nárok, ktorý navrhovateľovi vznikol na základe posudku z roku 2012 zakladá právo navrhovateľa na mimoriadne zvýšenie SSU podľa § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia.

V danom prípade základnou spornou otázkou, s poukazom na námietku premlčania vznesenú v priebehu konania odporcom ako aj vedľajším účastníkom bolo, či nárok uplatnený žalobou je alebo nie je premlčaný.

Inštitút premlčania má viesť oprávnený subjekt k tomu, aby pod sankciou premlčania uplatnil svoje právo v zákonom stanovených lehotách. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch a to aj za cenu strany vynútiteľnosti práva. Pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia lehota a to subjektívna v ods. 1 cit. § 106 a objektívna v ods. 2 cit. § 106 Občianskeho zákonníka. Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej lehoty je stanovený odlišne na sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia lehota pritom môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej lehoty, ktorú nemožno prekročiť. Subjektívna premlčacia lehota je dvojročná a pre začatie jej plynutia je významný subjektívny prvok pozostávajúci z dvoch zložiek a to 1.) kedy sa poškodený dozvie o škode, pričom sa vyžaduje preukázaná vedomosť (nestačí možnosť takej vedomosti) poškodeného o vzniknutej škode určitého druhu a rozsahu do takej miery, aby mohol svoj nárok uplatniť, vyčíslieť v žalobe na súde. Okamih vedomosti poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí kryť s okamihom škodovej udalosti, či s protiprávnym konaním. Druhou zložkou subjektívnej premlčacej lehoty je, kedy sa poškodený dozvie o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, touto osobou bude obvykle priamo škodca, ktorý ju spôsobil, v niektorých prípadoch to môže byť iná osoba.

Navrhovateľ zastával názor, že predmetom konania nie je uplatnenie náhrady škody v zmysle § 6 ods. 1 a 2 vyhl. č. 32/1965 Zb., ale spravodlivé finančné zadosťučinenie - mimoriadne zvýšenie odškodnenia za SSU v zmysle § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. Poukazujúc na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7 Sžso 56/2008 mimoriadne zvýšenie odškodnenia vyplatené na základe rozhodnutí súdov je iným nárokom, ktorý so základným nárokom na odškodnenie nemožno zamieňať, pretože rozhodovanie súdu na základe § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. je rozhodovaním súdu o inom nároku. Spravodlivé finančné zadosťučinenie je založené výhradne na konštitutívnom rozhodnutí súdu na základe poznatkov z vykonaného dokazovania preukazujúceho výnimočnosť a osobitný zreteľ prípadu v zmysle § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb., premlčanie tohto práva je vylúčené aj preto, že počiatok plynutia premlčacej doby nie je na čo viazať, pretože o vzniku rozhodnej právnej skutočnosti - výnimočnosti a osobitnom zreteli prípadu - rozhodne až súd. Poukazujúc na rozhodnutie NS SR sp.zn. 3 Cdo 23/1996 rozhodnutie súdu podľa § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. je konštitutívnym aktom aplikácie práva, ktorým sa konštituuje nová právna situácia, pôsobí zásadne od okamihu vydania aktu, preto pred rozhodnutím súdu o podanom návrhu nemôže dôjsť k premlčaniu takeého práva.

Odporca a vedľajší účastník namietali, že časť nároku navrhovateľa na mimoriadne zvýšenie SSU na základe lekárskeho posudku z roku 1984 je premlčaná a nie je premlčaný nárok navrhovateľa uplatnený v súvislosti s posudkom z roku 2012.

Podľa názoru odvolacieho súdu uplatnený nárok na mimoriadne zvýšenie SSU v zmysle § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. v dôsledku zistenej choroby z povolania je nárokom na náhradu škody na zdraví a jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o právo majetkovej povahy, ktoré podlieha premlčaniu. Ak obsahom nároku je požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadne právne účinky. Pokiaľ aj navrhovateľ poukazoval na rozhodnutia súdov, ktoré opakovane konštatovali konštitutívnosť rozhodnutia súdu o nároku v zmysle § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb., tieto rozhodnutia nemajú žiaden vplyv na posúdenie otázky premlčania, majú vplyv na posúdenie otázky splatnosti nároku a s tým súvisiacim nárokom na úroky z omeškania. Zo skutočnosti, že o nároku v zmysle § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. môže rozhodnúť len súd, nemožno žiadnym spôsobom vyvodíť, že tento nárok nepodlieha premlčaniu. Opačný výklad by bol v rozpore s princípom právnej istoty, kedy by poškodenému umožňoval bez akéhokoľvek časového obmedzenia domáhať sa nárokov na náhradu škody na zdraví. Nemožno sa stotožniť s právnym názorom navrhovateľa, že premlčanie tohto práva je vylúčené aj preto, že počiatok plynutia premlčacej doby nie je na čo viazať, pretože o vzniku rozhodnej právnej skutočnosti - výnimočnosti a osobitnom zreteli prípadu - rozhodne až súd. Konštitutívnosť rozhodnutia súdu spočíva len v rozhodnutí o peňažnom nároku na mimoriadne zvýšenie SSU, nejedná sa teda o konštitutívne rozhodnutie súdu o tom, či v danom prípade ide o prípad hodný osobitného zreteľa. Danosti dôvodov hodných osobitného zreteľa existovali v čase, kedy vznikli v danom prípade existovali najneskôr v čase vydania lekárskeho posudku v roku 1983.

Pri posúdení začiatku plynutia premlčacej doby nároku v zmysle § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb., rozhodujúci je okamih, kedy sa po zistení choroby z povolania ustálil zdravotný stav poškodeného a to natoľko, že bolo známe, či a v akom rozsahu došlo k SSU. Za deň, kedy sa poškodený dozvie o škode, s prihliadnutím na to, že už predtým vedel kto za ňu zodpovedá, v zmysle § 106 OZ je potrebné považovať deň ustálenia zdravotného stavu poškodeného, kedy je už možné objektívne urobiť bodové ohodnotenie SSU. Posúdenie otázky, kedy sa zdravotný stav poškodeného ustálil pritom závisí od vyjadrenia lekára. Podľa § 9 ods. 1 vyhl. č. 32/1965 Zb. sa posúdenie bolestného a SSU vykoná hneď, ako je možné považovať zdravotný stav poškodeného za ustálený, je potrebné vychádzať z premisy, že v čase vypracovania bodového ohodnotenia musel lekár považovať zdravotný stav navrhovateľa za ustálený. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby poškodeného nie je teda viazaný na okamih, kedy sa poškodený zo znaleckého posudku alebo lekárskej správy dozvie bodové ohodnotenie svojej ujmy.

S uvedenými závermi korešponduje i konštantná súdna judikatúra. Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku sp. zn. MCdo 37/2000 pod R 68/2003 uzavrel, že za deň zistenia bolesti nemožno bez ďalšieho považovať deň ukončenia práceneschopnosti poškodeného, ani deň vyhotovenia posudku o bolestnom, ale okamih (deň) ustálenia zdravotného stavu poškodeného. Najvyšší súd argumentoval tým, že len čo je ustálený zdravotný stav poškodeného, možno ohodnotiť bolesť, týmto okamihom je teda bolesť zistená bez ohľadu na to, kedy lekár vyhotoví posudok o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia. Posudok je len dokladom potvrdzujúcim vytrpenú a zistenú bolesť. Za dátum zistenia bolesti preto nemožno považovať výlučne deň vyhotovenia posudku ošetrojúceho lekára. Za čas spôsobenia bolesti treba teda považovať deň úrazu alebo iného poškodenia na zdraví a za čas zistenia bolesti okamih ustálenia zdravotného stavu poškodeného.

Obdobne argumentoval i Najvyšší súd ČR v rozsudku sp. zn. 25Cdo 1256/2006, kde uzavrel, že o škode spočívajúcej v SSU sa poškodený dozvie v čase, keď možno objektívne urobiť bodové ohodnotenie sťaženia jeho spoločenského uplatnenia, keďže až vtedy má k dispozícii skutkové okolnosti, z ktorých možno škodu, resp. jej rozsah zistiť. Posúdenie otázky, kedy sa zdravotný stav poškodeného ustálil závisí od vyjadrenia lekára. Na jednej strane síce nestačí sama možnosť poškodeného dozvedieť sa o rozhodujúcich skutočnostiach, na druhej strane však začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nie je viazaný na okamih, kedy sa poškodený zo znaleckého posudku či lekárskej správy dozvie konkrétny výsledok bodového ohodnotenia jeho ujmy.

I z vyššie citovanej judikatúry vyplýva, že za deň kedy sa poškodený dozvie o škode z titulu bolesti alebo sťaženia spoločenského uplatnenia a teda za deň počiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty v zmysle § 106 OZ, je nevyhnutné považovať deň ustálenia zdravotného stavu poškodeného, kedy už možno objektívne urobiť bodové ohodnotenie, v danom prípade v časti uplatneného nároku na základe lekárskeho posudku z roku 1983 to bolo najneskôr 31.12.1983 tak, ako to správne ustálil súd prvého stupňa, aj keď navrhovateľ nepredložil posudok o odškodnení bolesti a SSU, ktorým došlo k obodovaniu SSU na 300 bodov. Súd prvého stupňa správne vychádzal z prepúšťacej správy KPLaT v súvislosti s hospitalizáciou navrhovateľa od 14.11.2011 do 18.11.2011, kde v závere je uvedené, že v roku 1983 bolo navrhovateľovi priznaných 300 bodov, čomu nasvedčuje aj dátum hlásenia jeho choroby z povolania, t.j. 29.08.1983. Navrhovateľovi z hore uvedených dôvodov začala plynúť na uplatnenie jeho časti nároku, ktorú odvodzoval z lekárskeho posudku z roku 1983 subjektívna premlčacia lehota najneskôr 31.12.1983 a uplynula 31.12.1985. Navrhovateľ si túto časť nároku uplatnil 06.09.2012, t.j. po uplynutí premlčacej lehoty. Vzhľadom k tomu, že odporca a vedľajší účastník na strane odporcu vzniesli námietku premlčania časti nároku navrhovateľa, súd musel na túto prihliadnúť a v tejto časti nárok navrhovateľa zamietnuť.

K argumentácii navrhovateľa, ktorý poukazoval na to, že mu nemožno upierať jeho základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, považuje súd za potrebné uviesť, že základné právo na súdnu ochranu zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR predmetným článkom sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, a to najmä práva na prístup k súdu, práva na spravodlivý proces, ktorého základným predpokladom uplatnenia je nezávislosť a nestrannosť súdu, pričom ochrana podľa čl. 46 ods. 1 neznamena, že súd právoplatne rozhodne v prospech navrhovateľa. Nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie

súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi (rozhodnutia sp.zn. II. ÚS 71/1997, III. ÚS 46/2004, IV. ÚS 252/2004).

Časť nároku na mimoriadne zvýšenie SSU si navrhovateľ uplatnil na základe posudku KPLaT z 03.01.2012 (č.l. 7), ktorým bolo pre zhoršenie zdravotného stavu navrhovateľa, najmä progresiu v psychickej zložke ohodnotený odškodnenie za SSU vo výške 400 bodov.

Ak ku škode na zdraví došlo u zamestnanca pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním k poškodeniu zdravia alebo k jeho smrti úrazom (pracovný úraz), zodpovedá za škodu tým vzniknutú zamestnávateľ, u ktorého bol zamestnanec v čase pracovného úrazu v pracovnom pomere (§ 195 ods. 1 Zákonníka práce). Zamestnanec, ktorý utrpel pracovný úraz alebo u ktorého sa zistila choroba z povolania, má nárok v rozsahu, v ktorom zamestnávateľ zodpovedá za škodu, na poskytnutie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia (§ 198 ods. 1 písm. b) ZP). Náhrada za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré zamestnancovi vznikli následkom pracovného úrazu alebo choroby z povolania, sa poskytujú jednorazovo (§ 203 ods. 1 ZP). Výšku, do ktorej možno poskytnúť náhradu za bolesť a SSU a spôsob určovania výšky náhrady v jednotlivých prípadoch ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá Ministerstvo zdravotníctva SR po dohode s Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny SR (§ 203 ods. 2 ZP).

Zákonník práce, ani občiansky zákonník právne nevymedzuje pojem bolestné, ani pojem sťaženie spoločenského uplatnenia a ani to, v akom rozsahu sa náhrada za tieto ujmy na zdraví odškodňuje. Tieto otázky sa posudzujú z lekárskeho hľadiska a do 31.07.2004 boli upravené vyhláškou č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, ktorú treba na daný prípad aplikovať (§ 11 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za SSU). Náhrada za bolesť a náhrada za SSU sú dve relatívne samostatné zložky náhrady na zdraví, i keď sú vo vyhláške upravené spoločne, pričom oba druhy odškodnenia sú náhradou tzv. nemateriálnej ujmy a majú slúžiť na to, aby si poškodený mohol obstaráť náhradné pôžitky na vyrovnanie prežitých a prežívaných utrpení, strastí a kompenzovanie životných obmedzení vyvolaných úrazom. Podľa § 4 ods. 1 vyhlášky SSU sa odškodňuje, ak poškodenie na zdraví má preukázateľne nepriaznivé dôsledky na životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh. Odškodnenie za SSU musí byť primerané povahe následkov a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti. Pri odškodňovaní SSU sa vychádza zo základného počtu bodov, ktorým bolo toto sťaženie ohodnotený v lekárskom posudku (§ 6 ods. 1 vyhlášky). Podľa § 6 ods. 2 vyhlášky sa suma zodpovedajúca základnému počtu bodov zistenému lekárom primerane zvýši až na dvojnásobok podľa predpokladov, ktoré poškodený vo veku, v ktorom bol poškodený na zdraví, mal pre uplatnenie v živote a v spoločnosti, a ktoré sú v dôsledku poškodenia obmedzené alebo stratené. Týmito predpokladmi sa rozumie najmä možnosť uplatniť sa v rodinnom, politickom, kultúrnom a športovom živote, možnosť voľby povolania a ďalšieho sebavzdelávania, pritom sa prihliada i na to, či ide o muža alebo ženu a pri odstrániteľnosti trvalých následkov aj na upozornenie lekára podľa § 10 vyhlášky. Ustanovením § 7 ods. 1 vyhlášky (účinnnej v čase zistenia choroby z povolania u navrhovateľa) sa výška odškodnenia za bolesť a SSU uplatnenia určovala sumou 15 Sk za jeden bod. Podľa § 7 ods. 3 vyhlášky v celkom výnimočných prípadoch hodných mimoriadneho zreteľa môže súd odškodnenie primerane zvýšiť, a to aj nad ustanovené najvyššie výmery odškodnenia.

Náhrada za SSU určená na základe počtu bodov ustanoveného v lekárskom posudku predstavuje jednorazové odškodnenie za nepriaznivé dôsledky pre životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho osobných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh. Výška konkrétneho odškodnenia za SSU závisí teda jednak od ohodnotenia v lekárskom posudku a jednak od toho, či a v akom rozsahu a s akými prejavmi došlo k zmene stavu pred vznikom škody a po ňom. Pre správne určenie výšky tohto odškodnenia je nevyhnutné najskôr zistiť, aké mal poškodený predpoklady pre svoje uplatnenie v živote a v spoločnosti pred vznikom škody a aké predpoklady má po vzniku škody. Z porovnania týchto predpokladov možno potom vyvodiť záver, či a do akej miery boli touto udalosťou zúžené alebo stratené možnosti uplatnenia sa v živote a v spoločnosti. Odškodnenie za SSU má vo svojej podstate predstavovať náhradu za preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre život a životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh. Zvýšenie odškodnenia za SSU nad ustanovené najvyššie výmery odškodnenia

v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky je prípustné len v celkom výnimočných prípadoch hodných osobitného zreteľa, kedy zapojenie poškodeného do spoločenského (napr. kultúrneho, športového, politického) života je v dôsledku poškodenia zdravia veľmi výrazne obmedzené alebo úplne stratené v porovnaní s jeho významnými aktivitami pred vznikom škody.

Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že navrhovateľ bol v pracovnom pomere s odporcom (resp. s jeho právnym predchodcom) na základe uzatvorenej pracovnej zmluvy v období od r.1974 do r. 1991, v prevádzke na výroku viskóзовého hodvábu v divízii viskóзовého vlákna, pričom v období po priznaní choroby z povolania 01.02.1983 (chronickej intoxikácie sírouhľikom) bol preradený v rámci spoločnosti na inú prevádzku a do roku 1991 nebol vystavený pôsobeniu žiadnej toxikkej látky. Od r. 1991 pre zhoršený zdravotný stav pracoval ako šofér. Od 01.02.1984 do 24.11.1992 bol poberateľom čiastočného invalidného dôchodku z dôvodu zdravotného postihnutia, chronickej intoxikácie sírouhľikom. Od júla roku 1997 navrhovateľ podniká jednak na základe živnostenského oprávnenia a aj ako spoločník (a konateľ) v spoločnosti JOAL TRANS s.r.o. hlavne v oblasti dopravy. V posudku o odškodnení bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia vypracovanom Fakultnou nemocnicou akad. L. Déřera, Klinikou pracovného lekárstva a toxikológie bolo poškodenie zdravia navrhovateľa v zmysle zásad pre hodnotenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia prvotne ohodnotenú na 300 bodov (k návrhu posudok navrhovateľ nepripojil, ale z obsahu spisu vyplýva, že bol vypracovaný v priebehu roka 1983). V roku 2012 pre progresiu zhoršenia zdravotného stavu navrhovateľa v psychickej zložke bolo jeho poškodenie zdravia dohodované posudkom o odškodnení bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia o 400 bodov na súčasných 700 bodov. Slovenská poisťovňa vyplatila navrhovateľovi z titulu poistného plnenia len základnú sumu za 700 bodov. Z výsluchu navrhovateľa vyplynulo, že v čase, keď začal pracovať u odporcu mal asi 25 rokov. Bol ženatý, v tom čase mal dve dcéry. Aktívne v tom čase športoval, hrával futbal, bol zápasníkom. Zápaseniu sa venoval aj súťažne. Venoval sa aj svojmu synovi, ktorý sa tiež venoval športu, hral vrcholový futbal. Dcéra začala v piatich rokoch gymnastiku, denne sa jej venoval. Bola viac krát majsterka sveta, aj Európy. Začali ho bolieť ruky, nohy, ramená. Málo spával kvôli bolestiam a z tohto dôvodu išiel k lekárovi, keď v r. 1983 mu zistili chorobu z povolania. Táto choroba z povolania sa u neho prejavila najmä na psychike, ktorá mu dosť narušila život. Prejavovalo sa to skôr doma. Za každú maličkosť vybuchol. Tieto problémy sú teraz ešte horšie. U odporcu pracoval do r. 1991, kedy sám odišiel. Mal 3 deti a chcel, aby sa mali dobre. Kúpil Áviu a začal s ňou jazdiť a podnikáť. Dokiaľ nenastúpil na starobný dôchodok, za celý čas, odkedy odišiel od odporcu, vykonával podnikateľskú činnosť v súvislosti s rozvozom. V spoločnej domácnosti žije so svojou manželkou. Problémy, ktoré má v súčasnosti sú tie, že málo spáva, chodí neskoro spať, nevie zaspať, má bolesti na nohách, prehadzuje sa. Niekedy o 6 hod. alebo o 5 hod. ráno pozerá ešte televíziu. Nechodí skoro vôbec medzi ľuďmi a má psa, ktorému sa venuje. Nemá rád ani rodinné návštevy. Pár rokov spáva už sám, teda má problémy aj intímneho charakteru. So zápasením skončil, keď mal 21 r. a futbalu sa venoval asi do 35 - 37 rokov iba ako zábave. S futbalom skončil z dôvodu, že mal bolesti. V minulosti manželke pomáhal, mal veľa priateľov a teraz už pomáha menej a aj priateľov má menej. Tiež chodieval na hokej, venoval sa športu a v 90 tých rokoch chodieval na ryby. Dennú tlač číta pomenej a tiež menej sleduje televíziu z dôvodu, že je nervózný. Má problémy aj s pamäťou. Teraz chodí na bicykli, ale keď prejde kilometer, má ruky a prsty úplne stŕpnuté. K lekárovi ide s ním manželka a vybavuje aj úradné veci. V čase, keď pracoval u odporcu vedel, že nemá požívať alkohol a bol poučený. Trestne stíhaný z výtržníctva pod vplyvom alkoholu bol niekoľko krát, ale bolo to mimo pracovného času, kvôli nebohému otcovi. Ďalej uviedol, že po priznaní starobného dôchodku podnikal v autodoprave a v súčasnosti už nepodniká. Bol zamestnaný vo vlastnej firme. K príjmom uviedol, že firma už 3 roky nefunguje, predtým už mal veľmi málo roboty, lebo mali odlišné názory s kolegom.. Je na tom stále horšie a horšie psychicky. Od roku 1983 psychiatra, psychológa, neurológa nenavštevoval. Chodil len na vyšetrenia k obvodnému lekárovi alebo súkromnému lekárovi. V súčasnosti navštevuje psychiatra, chodí na Kramáre na KPLaT asi 2-3 roky. Na KPLaT nechodieval pretože, po tom ako mu zobrali invalidný dôchodok musel zarobiť peniaze, bol mladý. Bol mu priznaný polovičný invalidný dôchodok v roku 1983.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvého stupňa ohľadne nepreukázania dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali mimoriadne zvýšenie odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia navrhovateľa, pričom v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Podľa ustálenej súdnej praxe (keďže vyhláška neobsahuje rozsah odškodnenia SSU) predpokladom mimoriadneho zvýšenia SSU je existencia takých skutočností, ktoré umožňujú vyvodiť záver, že

obmedzenie poškodeného nemožno vyjadriť len základným odškodnením SSU, ktoré už samo predstavuje náhradu za preukázateľné nepriaznivé dôsledky pre životné úkony poškodeného a pre uspokojovanie a plnenie jeho životných a spoločenských potrieb a úloh. Primerané zvýšenie nad stanovenú najvyššiu výmeru odškodnenia v zmysle ust. § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. prichádza do úvahy len výnimočne, v prípadoch hodných osobitného zreteľa. Pre záver súdu o tom, že navrhovateľ nespĺňa predpoklady pre mimoriadne zvýšenie SSU svedčí najmä fakt, že navrhovateľ od roku 1991 u odporcu nepracuje, bol poberateľom čiastočného invalidného dôchodku do roku 1992, od tejto doby (t.j. 20 rokov) nenavštevoval žiadnych odborných lekárov v súvislosti s ochoreniami, ktorými (ako tvrdil) trpel, psychiatrickú kliniku začal navštevovať posledné dva roky. Od roku 1997 podnikal v oblasti dopravy ako živnostník ak ako spoločník (a konateľ) v spoločnosti s ručením obmedzeným a podľa výpovede samotného navrhovateľa podnikal minimálne do roku 2010 (výpoveď navrhovateľa na č.l. 189). Od roku 2007 je poberateľom starobného dôchodku (prepúšťacia správa č. I. 57). V čase, kedy žiada priznať mimoriadne zvýšenie SSU v príčinnej súvislosti s chorobou z povolania diagnostikovanou v roku 1983 je vo veku 64 rokov, na nepriaznivom zdravotnom stave navrhovateľa sa podieľa nie len jeho vek, rodinná anamnéza ale aj ďalšie, neprofesionálne ochorenia, tak ako to vyplýva odborného stanoviska KPLaT zo dňa 08.01.2013 (č.l. 74), vypracovaného na základe žiadosti súdu prvého stupňa zo dňa 03.12.2012. Sotva možno uveriť všetkým tvrdeniam navrhovateľa v odvolaní (ale rovnako aj v návrhu a ďalších vyjadreniach založených v spise) v súvislosti s konkretizáciou ochorení, ktorými má navrhovateľ trpieť po zistení choroby z povolania, keď sám navrhovateľ vo výpovedi (na pojednávaní 09.05.2013 č.l. 189) uviedol, akú sumu peňazí si so spoločníkom z podnikania rozdeľovali pričom podotkol, že vzhľadom na to, že musel byť 24 hodín pri telefóne to bola nezaplatená práca. Z výpovede navrhovateľa teda vyplynulo, že práca navrhovateľa ako podnikateľa bola náročná na čas, išlo o zodpovednú prácu, spočívajúcu okrem iného aj v riadení zamestnaných pracovníkov (odvolanie č. I. 237), vyžadujúcu si aj absolvovanie skúšky na odbornú spôsobilosť, navrhovateľ ju vykonával minimálne v období rokov od 1997 do 2010. Bolo by nemožné vykávať tak náročnú prácu podnikateľa, ak by navrhovateľ trpel všetkými obmedzeniami v súvislosti s špecifikovanými ochoreniami v podaniach navrhovateľa. Podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo potrebné uzavrieť, že obmedzenia navrhovateľa (spôsobené viacerými diagnostikovanými ochoreniami) ako následok choroby z povolania nemožno považovať za splnenie predpokladov pre mimoriadne zvýšenie SSU a obmedzenia boli kompenzované základným odškodnením SSU. Mimoriadnym zvýšením SSU sa odškodňujú prípady, keď osoba čiastočne alebo úplne sa nie je schopná o seba postarať, keď ostane invalidnou a potrebuje pomoc tretej osoby pri vykonávaní základných životných potrieb. Navrhovateľ počas konania sám netvrdil, že by bol jeho zdravotný stav a obmedzenia takého charakteru, že by nebol schopný sa sám o seba postarať v tom smere, že by sa nedokázal vykonávať základné životné potreby a na tieto by potreboval pomoc rodiny.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 O.s.p. z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil.

Súd prvého stupňa rozhodne o náhrade trov konania, vrátane trov odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.